

LIBRIS

We know
books

Grady Hendrix

GRUPUL SUPRAVIEȚUITOARELOR

Traducere din limba engleză de
RUXANDRA TOMA

ARMADA

CUPRINS

GRUPUL DE SPRIJIN AL SUPRAVIEȚUITOARELOR.....	11
GRUPUL DE SPRIJIN AL SUPRAVIEȚUITOARELOR II.....	19
GRUPUL DE SPRIJIN AL SUPRAVIEȚUITOARELOR 3-D.....	35
GRUPUL DE SPRIJIN AL SUPRAVIEȚUITOARELOR IV:	
Reîntoarcerea Supraviețuitoarelor.....	53
GRUPUL DE SPRIJIN AL SUPRAVIEȚUITOARELOR – Noul coșmar.....	67
GRUPUL DE SPRIJIN AL SUPRAVIEȚUITOARELOR VI:	
Generația următoare.....	83
GRUPUL DE SPRIJIN AL SUPRAVIEȚUITOARELOR VII:	
Fiu de Supraviețuitoare.....	101
GRUPUL DE SPRIJIN AL SUPRAVIEȚUITOARELOR VIII:	
Noaptea Supraviețuitoarelor.....	117
GRUPUL DE SPRIJIN AL SUPRAVIEȚUITOARELOR IX:	
Supraviețuitoare contra Supraviețuitoare.....	129
GRUPUL DE SPRIJIN AL SUPRAVIEȚUITOARELOR X.....	145
GRUPUL DE SPRIJIN AL SUPRAVIEȚUITOARELOR XI:	
Paza bună trece primejdia rea.....	167
GRUPUL DE SPRIJIN AL SUPRAVIEȚUITOARELOR XII: Iadul.....	185
GRUPUL DE SPRIJIN AL SUPRAVIEȚUITOARELOR XIII:	
Sacrificiul suprem.....	201
GRUPUL DE SPRIJIN AL SUPRAVIEȚUITOARELOR XIV:	
Sânge proaspăt.....	217
GRUPUL DE SPRIJIN AL SUPRAVIEȚUITOARELOR XV:	
Războinicii din vis.....	231
GRUPUL DE SPRIJIN AL SUPRAVIEȚUITOARELOR XVI:	
Este vremea lor.....	243
GRUPUL DE SPRIJIN AL SUPRAVIEȚUITOARELOR XVII:	
Cea mai dragălaşă dintre Supraviețuitoare.....	255

GRUPUL DE SPRIJIN AL SUPRAVIEȚUITOARELOR XVIII:	
Blestemul Supraviețuitoarelor.....	267
GRUPUL DE SPRIJIN AL SUPRAVIEȚUITOARELOR XIX:	
Răzbunarea Supraviețuitoarelor	285
GRUPUL DE SPRIJIN AL SUPRAVIEȚUITOARELOR XX:	
Ultimul capitol.....	303
GRUPUL DE SPRIJIN AL SUPRAVIEȚUITOARELOR XXI:	
Ultimul capitol II.....	315
GRUPUL DE SPRIJIN AL SUPRAVIEȚUITOARELOR XXII:	
Ultimul coșmar.....	327
GRUPUL DE SPRIJIN AL SUPRAVIEȚUITOARELOR XXIII:	
Renașterea.....	337
GRUPUL DE SPRIJIN AL SUPRAVIEȚUITOARELOR XXIV:	
Un nou început	363
MULȚUMIRI.....	375

GRUPUL DE SPRIJIN
AL SUPRAVIEȚUITOARELOR

Mă trezesc, mă dau jos din pat, îi zic „Bună dimineața“ florii mele din ghiveci, îmi desfac un baton proteic și beau un litru de apă îmbuteliată. Sunt trează deja de cinci minute și abia acum îmi aduc aminte că astăzi este ziua când s-ar putea să mor. Te cam lasă memoria la bătrânețe.

Intru în living, mă încălzesc un pic și fac patruzeci de ridicări de genunchi de parcă aş lovi pe cineva, patruzeci de lovituri cu podul palmei și alte exerciții pentru biceps și abdomen, până când începe să-mi picure transpirația pe pardoseala din ciment. Fac exerciții de autoapărare folosindu-mi cotul până încep să-mi ardă umerii, după care mă urc pe bandă, setez viteza la unsprezece kilometri pe oră și alerg pe ea până când îmi iau foc coapsele și hârâi din piept. După care mai alerg încă cinci minute. Vreau să mă pedepsesc pentru că am uitat care este miza, mai ales astăzi.

Intru la duș și încui ușa pe dinăuntru. Apoi îmi fac patul ca să alung orice tentație de a mă culca la loc. Îmi pun ceaiul la fiert și am primul atac de panică pe ziua de azi abia când aud şuieratul ceainicului electric.

Dar nu-i unul prea puternic – doar un junghi în capul pieptului, de parcă o mână uriașă mi-ar strivi plămâni. Închid ochii și mă concentrez doar să-mi relaxez mușchii gâtului, să trag aer în piept, să-mi umplu plămâni cu oxigen. Pot să respir din nou normal după vreo două minute și jumătate, așa că deschid ochii.

Apartmentul acesta este singurul loc din lume unde pot să fac așa ceva. Un dormitor, un living, o bucatărie și o baie, în care, dacă am grija să-mi iau câteva măsuri rezonabile de precauție, pot să-mi închid ochii timp de două minute. Dincolo de acești pereți domnește infernul și cea mai mică greșală m-ar costa viața.

Intru în living și deschid televizorul pe CNN ca să aflu câți oameni au murit până acum și, chiar de la prima imagine, îmi dau seama că următoarele douăzeci și patru de ore vor fi extrem de proaste.

Printre celelalte nimicuri pe care postul le afișează pe ecran sunt mai multe imagini cu o tabără de vară, transmise în direct de o dronă. În ele se văd multe automobile, ambulante și mașini de poliție îngrămădite în fața căbănușelor; se văd oameni în combinezoane de protecție printre copaci; se vede banda galbenă cu care poliștii au înconjurat zona și au blocat accesul. Acum se trece la filmarea din noaptea trecută. Văd lumini albastre care scipesc în întuneric, iar cuvintele scrise în partea de jos a ecranului mă izbesc drept în moalele capului: *Tragedia se repetă la Red Lake*.

Dau drumul la sunet și reportajul îmi confirmă temerile. Cineva a omorât șase supraveghetori, care tocmai se pregăteau să închidă Tabăra Red Lake odată cu venirea toamnei. Au fost folosite mai multe tipuri de arme – o coasă, o bormașină, un arc cu săgeți, o macetă. Și ar fi continuat să ucidă – dacă nu ar fi fost împins în gol, din șură, de ultima lui victimă, o fată de șaisprezece ani, despre care CNN-ul îmi spune că se numește Stephanie Fugate.

Încă nu a fost identificat criminalul, dar pe ecran apare acum o fotografie cu clasa în care era Stephanie și îi văd chipul rotund și pielea netedă, iar zâmbetul ei, cu tot cu aparatul dentar, realmente îmi frânge inima. Nu va mai fi niciodată la fel de veselă după povestea de aseară. Acum este și ea o Supraviețuitoare.

Chiar că te uiți acum la un film de groază, în care, după ce asasinul din umbră îl cășăpește pe drogat, o ucide pe curvă, îi face felul tocilarului, îi omoară și pe sportiv, și pe ajutorul de șerif, începe s-o fugărească prin pădure pe fetișcana – încă virgină – care lucrează ca bonă. Ea este cea care a spus că nu ar trebui să-și organizeze cheful tocmai aici, în

tabăra asta părăsită, că nu ar trebui să intre cu forța în ospiciul ăsta abandonat și să nu facă baie la pielea goală în lacul ăsta aflat la mama dracului de orice localitate. Mai cu seamă că este Halloweenul sau Ziua Recunoștinței, sau Ziua Copacilor, sau oricare altă zi de sărbătoare în care s-au mai comis multe crime în trecut. Multe crime nerezolvate încă. Asasinul are o drujbă/o cange/un satâr, iar fata asta n-are absolut nimic – nici forță musculară, nici armă. Doar rezistență la efort și o înfățișare tipic americană. Și totuși reușește cumva să-l omoare pe criminal, după care se holbează în gol sau leșină în brațele vreunui polițist, sau fuge de acolo (plângând și strigându-și iubitul), sau face o ultimă glumă sarcastică, își aprinde o ultimă țigară, pune o ultimă întrebare din cele care o obsedează, este urcată cu forța într-o ambulanță și începe să zbiere și să zbiere și să tot zbiere, de parcă nu ar vrea să se oprească niciodată.

V-ați întrebat vreodată ce se întâmplă cu aceste Supraviețuitoare? Ce se întâmplă cu ele după ce poliția le scoate de pe lista suspectilor, după ce presa le publică pozele făcute cu clasa, în care ele apar cu aparat dentar, sau cu acnee, sau nepieptănate – poze incluse în mod inevitabil pe copertele cărților polițiste ale căror subiecte sunt inspirate din evenimente reale? Ce se întâmplă cu ele după priveghiul la lumina lumânărilor și după momentul de reculegere și după ce se pun toate coroanele pe mormânt?

Eu știu foarte bine ce se întâmplă cu fetele astea. După ce sunt semnate contractele pentru realizarea filmului, după ce serialul nu are niciun pic de succes, după ce îți dai seama că, în timp ce toți colegii tăi se înscriau la facultăți, tu erai într-un sanatoriu și mințai spunând că nu-ți este deloc teamă de întuneric. După ce nu mai ești invitată la talk-show-uri, după ce al treilea psihoterapeut al tău se resemnează cu ideea că el nu-i pentru tine decât un dozator de antidepresive și ajunge să se împace cu realitatea că nu-ți poate ameliora starea, după ce înțelegi că singurul lucru interesant din viață și s-a întâmplat la vârsta de șaisprezece ani, după ce te izolezi în casă, după ce începi să cauți pe Google doar lăcătuși – cu același nesaț cu care celelalte femei admiră bijuteriile de la Tiffany's –, după ce pleci din oraș pentru că nu mai suportă privirile acuzatoare pe care ți le aruncă părinții prietenilor tăi morți (adică „Pe tine de ce nu te-a omorât?“), după

ce ai pierdut absolut tot, după toată tragedia trăită, după ce ai început să-ți știi hărțuitorii pe numele mic – ei bine, după ce treci prin toate astea, ajungi exact acolo unde mă duc eu astăzi: în subsolul unei biserici din Burbank, așezată pe un scaun de lângă perete și încercând să nu-ți lași viața să se facă țândări.

Suntem o specie pe cale de dispariție, ceea ce mă face să fiu recunosătoare. N-am mai rămas decât șase. La început mi se părea trist că nu eram mai multe, dar mi-am dat seama că noi suntem creaturi ale anilor optzeci și că lumea a mers mai departe. La aniversările noastre, ori la ocazionalele reluări ale poveștilor noastre în câte un film, televiziunile obișnuiau să scoată de la naftalină clipurile din vremurile respective; însă acum nu se mai vorbește la televizor decât despre deversările de petrol și despre ce a mai apărut pe Wikileaks și despre mișcarea Tea Party din cadrul Partidului Republican și despre talibani. Pentru că noi șase aparținem unei alte ere. Suntem invizibile pentru mass-media. La fel de bine am putea să nici nu existăm.

Când închid televizorul, oprind logoreea crainicului de la CNN, îmi dau seama că nu am socotit bine. Suntem șapte, nu șase. Chestia e că nu-mi place să mă gândesc la Chrissy. Niciuneia dintre noi nu-i place să se gândească la ea. Te apucă toți dracii doar dacă-i auzi numele, pentru că este o trădătoare. Așa că fac o pauză, deși nu mai am decât trei ore la dispoziție, după care trebuie să fiu la întrunire. Respir adânc și încerc să-mi recapăt concentrarea.

Adrienne o să facă o criză nasoală. Pentru că tot în Tabăra Red Lake a pățit ce a pățit, însă după aceea a cumpărat locul și l-a transformat într-un refugiu pentru victimele tuturor formelor de violență, mai cu seamă pentru cei care au supraviețuit atacurilor armate din școli și pentru copiii care au fost răpiți și au izbutit să scape cu viață. Iar povestea asta o s-o lovească exact acolo unde o doare cel mai tare. Bine măcar că ne va oferi un alt subiect de discuție, în afară de vechile probleme asupra cărora ne mai contrazicem chiar și în prezent.

Când îmi dau seama că nu mai am cum să amân momentul, mă pregătesc de plecare. Întrunirile astea de grup sunt singurele motive pentru

care ies din apartament – mă rog, cu excepția acelor zile din săptămână când traversez strada ca să-mi iau corespondența din cutia poștală și cu excepția incursiunilor lunare ca să-mi reverific traseele de evadare și cu excepția drumurilor bisăptămânale până la magazinul din colț după provizii. Deloc, dar deloc-deloc nu-mi place să risc. M-am tuns foarte scurt, pentru că poți fi înșfăcată de șuvițele lungi. Port doar adidași în caz că va trebui să o iau la fugă. Nu mă îmbrac cu haine largi.

Îmi verific buzunarele: cheile, banii, telefonul, armele. Din cauza unui incident petrecut în urmă cu vreo doi ani, am renunțat să mai iau cu mine o armă de foc, atunci când trebuie să folosesc transportul în comun. Dar am în buzunarul drept un spray iritant și un cutter, iar de glezna stângă mi-am prins cu scotch o lamă de ras. Nu port căști, nu port ochelari de soare și am grijă ca geaca să fie foarte strânsă pe corp, pentru ca nimeni să nu mă poată apuca de ea. Îmi iau la revedere de la planta mea din ghiveci, trag aer în piept, ies din apartament și intru într-o lume care și-a pus în minte să mă ucidă.

GRUPUL DE SPRIJIN AL SUPRAVIETUITOARELOR

Dr. Carol Elliott

Ședința nr. 188

Septembrie, 2010

PARTICIPĂ

Marilyn Torres

Adrienne Butler

Dani Shipman

Lynnette Terkington

Heather DeLuca

Julia Campbell

Evoluție: Surprinsă să constat că luna aceasta se împlinesc 16 ani de când am început să ținem ședințele regulate de grup. Le organizez în afara programului meu normal de lucru, pentru că aceste femei mi-au fost paciente într-un fel sau altul de dinainte să mi se nască copiii.

Observ cu tristețe că, în ultimele douăsprezece luni, a scăzut coeziunea existentă de atât de mulți ani în acest grup. Ultimele noastre ședințe au fost pline de discuții în contradictoriu și replici acide, de nesfârșite certuri pe probleme insignifiante și de neconținute critici. Adrienne încearcă să le pondereze pe celelalte, dar Marilyn și Dani par extrem de agitate și iritate. Permanentele încercări ale lui Heather de a atrage atenția asupra ei, precum și maniera improvizată în care ea abordează recuperarea produc permanente conflicte. Lynnette este într-o stare de hiperexcitabilitate continuă, mi se pare că nu a făcut niciun progres.

Ce scop mai poate avea grupul acesta, după atât de mulți ani? Cine să îi pună punct odată pentru totdeauna? Oare să iau eu măsurile necesare pentru a-l dizolva?

GRUPUL DE SPRIJIN AL
SUPRAVIEȚUITOARELOR II

Oiță din vată spune: *Isus te iubește!*
Trei duhuri străvezii se ridică din mormânt și proclamă:
Duhurile te înspăimântă... dar nu și Duhul Sfânt!

Adevărat a-nviat! strigă în cor mulțimea de mângăleli cu markere colorate.

Chestia asta mă pune pe gânduri. Noi, membrele acestui grup, avem o relație destul de complicată cu ideea învierii din morți.

Ar trebui să stăm în cerc, însă preferăm să ne așezăm într-un fel de semicerc, pentru că nu vrea nimeni să mai stea vreodată cu spatele la o ușă. Dani ține brațele încrucișate, picioarele întinse, într-o atitudine stoică de cowboy. În fața ei este peretele acoperit cu pătrate portocalii și negre, desene cu dovleci sculptați și pisici furioase. Este ultima persoană din lume care ar uita că vine Halloweenul.

Marilyn stă picior peste picior, cu cafeaua de la Starbucks într-o mână și cu poșeta cea nouă în poală, pentru că nu vrea să o pună pe jos. I-a spus Juliei că a costat 1.135 de dolari, dar eu nu cred. În niciun caz nu are cum să coste atât de mult o geantă contrafăcută, iar Marilyn nu suportă deloc pielea naturală.

— N-am mâncat și mi-e foarte greu să mă concentrez, își reia Heather monologul interminabil despre cum n-a mai pus ea geană pe geană din 1988 încoace, aplecându-se puțin și dând din mâini. Din cauză că mi-a scăzut glicemia.

Din ce înțeleg eu, gustările vor fi subiectul disputelor de astăzi.

Îmbrăcăta într-un tricou inscripționat sarcastic cu *Cel mai bun tată din lume*, Julia stă în scaunul cu rotile. Se vede cu ochiul liber că este foarte plictisită. Bate ușor cu degetele în roțile scaunului și se uită fix la un desen mare și cam mototolit, înfățișând un om care zboară cu brațele larg deschise. Iar dedesubt scrie: „Izuz e supărat și ne-muritor“.

La început mi se părea ciudat că ne întâlnim în locul acesta, printre desenele făcute de copiii de la școala duminicală, dar acum sunt primele lucruri la care mă uit în fiecare lună când vin aici – firește, după ce-mi verific câmpul vizual și căile de ieșire. Dar nu din cauză că m-ar interesa exprimarea prin metode (vag) artistice a sentimentelor nutrite de victimele vreunui potențial asasin. Mă uit la ele în căutare de semnale de avertizare: desene cu arme care trag și cuțite însângerate; autoportrete făcute de băieți în care se înfățișează ca niște monștri fără gât, care-și sfărtecă părinții cu colții lor foarte ascuțiți. Mă uit ca să descopăr indicii care să-mi spună că unul dintre acești puști va deveni dușmanul meu atunci când se va face mare, va ajunge la fel ca acei monștri care au încercat să ne ucidă.

— Poate ar fi bine dacă ai mânca înainte de întrunire? îi sugerează doamna doctor Carol.

Așa cum a făcut-o mereu în ultimii șaisprezece ani, doamna doctor Carol, singura persoană de aici care are curaj să stea cu spatele la ușă, s-a așezat în fața semicercului nostru, cu spatele perfect drept, cu pixul între degete, cu carnețelul pe genunchi. Discută despre fobia lui Heather pentru gustări, cu aceeași atenție și cu același interes pe care le dovedește față de absolut tot ce spunem.

— Ar fi în afara programului pe care mi l-am impus, răspunde Heather. Trebuie neapărat să mă țin de el, pentru că am fost alcoolică și acum sunt în perioada de recuperare și trebuie oricum să plec mai devreme de acasă, pentru că știi că am rămas fără carnet de conducere și nu mi l-am redobândit încă și din cauza asta durează mai mult până ajung aici, dar mi se pare extrem de important să nu întârzii. Din câte se pare, Adrienne are ceva mai puțină considerație față de noi.

— Sunt convinsă că Adrienne are un motiv întemeiat pentru care întârzie, spune doamna doctor Carol.

— M-aș mira să mai apară astăzi, zice Julia.

E clar că și ea s-a uitat la CNN.

— A vorbit cineva cu ea? continuă Julia. Eu am încercat s-o sun, dar îmi intră doar mesageria vocală.

— Probabil că și-a închis telefonul, intervine Marilyn, după care se strâmbă, parcă izbită de un miros foarte urât. Din cauza presei.

Marilyn nu a vrut să apară la nicio conferință de presă și a refuzat să dea interviuri după tragedia prin care a trecut, stârnind astfel furia tuturor reporterilor din America; iar apoi s-a măritat cu un membru al unei familii extrem de bogate, de republicani activi în politica actuală, ceea ce a întârțat și mai tare presa împotriva ei. Însă toate cunoaștem acest sentiment. Telefonul nu se oprește din sunat decât atunci când îi smulgi cablul din perete; te cauță un reporter pe care nu l-ai mai văzut niciodată în viața ta, dar care ți se adresează pe numele mic și pretinde că ați fi fost colegi de liceu și este atât de convingător, încât începi să-l crezi; la spitalul unde ești internată apare o verișoară de gradul zece sau unșpe, sau doispe, profund îngrijorată, dar cu un reportofon în poșetă, chiar lângă cecul barosan primit de la *National Enquirer*.

— Nu cred că se cuvine să discut situația lui Adrienne în lipsa ei, spune doamna doctor Carol. Și sunt sigură că o vom face atunci când va veni. Până atunci, aș vrea să știi ce părere aveți despre problemele lui Heather?

Urmează câteva momente de tăcere stânenitoare, când așteptăm să vedem cine va mușca momeala. Dar nu o face nimeni. Că doar suntem Supraviețuitoare. Ne pricepem să evităm cursele.

— Tot ce vreau să spun, sparge Heather tăcerea incomodă, este că am și eu nevoile mele și, din moment ce nu beneficiaz de avantajele voastre, mi-aș dori să bem niște cafea și să mâncăm niște fursecuri sau altceva, pentru că mă deprimă îngrozitor de tare încăperea asta mare și goală.

Ne este clar că nu vrea să renunțe, dar nu mă surprinde deloc. Noi suntem femeile care nu am conțenit să ripostăm, indiferent cât de tare ne durea; noi suntem cele care am sărit pe geamul de la etajul al doilea;

noi ne-am târât până pe acoperișul ăla, cu toate că trupurile noastre ne implorau să ne abandonăm morții. Odată ce am început să facem ceva, nu mai suntem în stare să ne oprim.

— Nu-mi pasă ce aduce Heather, spune Marilyn, zăngănind din brățări când face un semn indiferent cu paharul din plastic de la Starbucks, mânjit pe margine cu rujul ei roșu-închis. Din partea mea, poate să aducă și o pizza. Dar, vă rog, putem să schimbăm subiectul?

— Interesant, murmură doamna doctor Carol, deși doar ei i se pare că ar fi așa. Mai este cineva de aceeași părere cu Marilyn?

Atunci când petreci șaisprezece ani într-o cameră cu aceleași șase persoane, știi dinainte ce o să spună fiecare. Este la fel ca o reacție chimică: dacă sunt îndeplinite anumite condiții, atunci se va obține rezultatul dorit. Și, parcă în urma unei indicații regizorale (deși nu avem niciun regizor printre noi, doar o veche obișnuință), începe să vorbească Julia.

— Eu cred că mâncatul și băutul în grup este o formă de evitare a problemelor reale, spune Julia, pentru că nu poate rata nicio ocazie de a se contrazice cu Marilyn.

— Ceaiul ăla de soia pe care îl bea nu-i decât o dovadă că Marilyn vrea să se detașeze de grup.

— Zău așa, se minunează Marilyn, exagerându-și accentul texan. De unde-ți vin ideile astea?

— Acum două ședințe te văitai că suntem prizoniere ale trecutului, îi răspunde Julia.

Marilyn se uită la fiecare dintre noi. Apoi ne întreabă:

— Mai crede vreuna că ședințele astea ne mai sunt la fel de folositoare ca pe vremuri? Nu v-ați săturat să tot pretindeți că suntem cele mai bune prietene, când, de fapt, ne spionăm una pe alta? Pe cuvântul meu că tare bine ne-ar face o vacanță! Nu există oare un punct în care să simți că nu mai ai nevoie de nicio psihoterapie?

Mi se blochează plămânii și încep să număr – inspir de șapte ori, expir de șapte ori, rar și regulat. Nu vrea să spună asta. Grupul este rostul nostru de a exista, ba chiar și al doamnei doctor Carol. Imperiul ei de autoajutorare este clădit pe munca făcută cu noi în anii nouăzeci; însă

motivul pentru care ne aflăm acum în acest subsol de biserică și nu într-unul dintre cabinetele ei dichisite, ca din reviste, este că acesta este secretul nostru, singurul loc în care ne simțim în siguranță, departe de hărțuitori și de fanii mult prea insistenți și de reporteri și de profileri. Oare cum poate Marilyn să spună cu atâta ușurință că ar trebui să-i dăm cu piciorul?

— Unele dintre noi nu-și pot permite o vacanță, i-o trânteste Julia. Nu ne-am căsătorit toate din interes, cum ai făcut tu.

— Draga de tine! i-o întoarce Marilyn. Nu exact așa a făcut fostul tău?

O lovitură mult prea jos sub centură, chiar și din partea ei. Julia încă se chinuia să învețe cum să-și ducă viața într-un scaun cu rotile, când s-a măritat cu fizioterapeutul ei. Eu înțeleg chestia asta. Apare cineva care-ți spune că te poate salva și, din disperare, te arunci în brațele lui și îi permiți să ia toate deciziile în locul tău. Nu mai poți decât să speri că, atunci când îți va veni mîntea la cap, vei constata că persoana respectivă nu ți-a făcut prea mult rău. În cazul Juliei, când s-a trezit la realitate, a aflat că soțul ei îi vânduse deja toate drepturile de licență, îi golise conturile bancare și o lăsase în fundul gol.

— Așa o să fie toată ziua de azi? ne întreabă Julia. N-o să facem nimic altceva decât să ne insultăm între noi? Să zgândărim răni vechi? Meschinăria asta n-are nicio justificare. Noi suntem puternice, suntem de neînfrânt. Dani e descurcăreață și independentă, Marilyn are mai mulți bani decât noi toate la un loc, Adrienne mai are puțin și ajunge să candideze la Premiul Nobel pentru Pace...

— Dar tu, tu la ce premiu candidezi, Meryl Streep? o întrerupe Heather. Că zău dacă n-o să sufăr o recidivă serioasă în caz că te apuci iarăși să ne rești biografia ta!

— N-aveam de gând să spun nimic despre mine, zice Julia, pe un ton rănit.

— Într-acolo te îndreptai, o contrazice Heather.

— Treaba ta ce crezi, spune Julia, încrucișându-și brațele și sprijinindu-se de spătarul scaunului cu rotile.

Heather se apleacă fulgerător și ajunge cu pieptul până la genunchi. Ține o mână ridicată, de parcă ar jura pe Biblie.

— Îți dau douăzeci de dolari dacă poți să te uiți drept în ochii mei și să te juri pe ce ai tu mai sfânt că nu aveai de gând să ne înșiri din nou toate diplomele tale!

— Exact despre asta vorbesc, îi spune Julia doamnei doctor Carol. În loc să ne folosim energia în mod constructiv, nu facem decât să ne atacăm una pe alta. Conflictele personale au pus stăpânire pe grupul nostru. Este realmente neproductiv.

— Douăzeci de dolari îți dau, repetă Heather.

— N-ai tu banii ăștia, ripostează Julia.

— Îi împrumut de la Marilyn, spune Heather.

— În locul tău, n-aș folosi cuvântul „împrumut“, zice Marilyn.

— Nu mă mai tratați ca pe o neica nimeni! răbufnește Heather. Am avut de-a face cu niște nenorociri cum nici în visele voastre cele mai urâte nu visați! Am trecut prin niște rahaturi apocaliptice care v-ar face să vă căcați pe voi și să vă mânjiți chiloțeeii de mătase!

— Liniștește-te, îi spune Julia.

— N-am nevoie să-mi iei tocmai tu apărarea! i-o taie Marilyn.

— Da, Julia, exact! exclamă Heather.

— Și tu ai grijă ce vorbești, o avertizează Marilyn pe Heather.

— În regulă, le întrerupe doamna doctor Carol. Acum haideți să facem un pas în spate și să reflectăm puțin la cele întâmplate la ședința de azi.

Mă întreb dacă și ea înghite niște pastile la finalul acestor ședințe, ca să scape de stres. Bine măcar că nu mai vorbește nimeni despre mâncare...

— A mai observat cineva cât de repede simpla discuție despre gustări, dintre Marilyn și Heather, s-a transformat într-un atac la persoană? Crede cineva că știe de ce s-a întâmplat asta?

Dacă ar fi și Adrienne aici, precis că ne-am înțelege mai bine. Atunci când este și ea în camera asta, simțim toate că trebuie să fim la înălțimea reputației câștigate cu mulți ani în urmă.

— A fost o glumă, atâta tot, mormăie Heather.

— Nu mai face o tragedie din orice și cumpără-ți o cafea de la Starbucks înainte de ședință, o sfătuiește Marilyn. Cafeina îți inhibă senzația de foame.

— Mai sunt și oameni care nu-și permit să-și cumpere cafeaua de acolo, spune Heather. La Alcoolicii Anonimi primesc mereu cafea și fursecuri pe gratis. De ce nu-mi iei tu un card Starbucks? Că oricum îmi ești datoare.

— Dragele mele..., începe doamna doctor Carol.

— Și, mă rog, ce anume îți datorez? mă chestionează Marilyn.

— Mai ții minte că te-ai băgat peste mine când am inventat jocul ăla cu Casa Groazei? o întreabă Heather. Era aproape gata, dar te-ai amestecat tu și ai stricat totul. Cum o să-mi plătesc vreodată datoria pe care o am la tine, dacă te tot bagi în afacerile pe care încerc să le demarez?

— Pe cine încerci să păcălești?! exclamă Marilyn, dându-și ochii peste cap. Știm prea bine amândouă că n-o să-mi dai banii înapoi.

Heather își iese din minți și eu refuz s-o mai ascult. Toate refuzăm. I-am auzit în nenumărate rânduri fiecare monolog din repertoriu. Cum de îndrăznește Marilyn să-i știrbească onoarea?! Cum de este în stare să insinueze că nu ar trebui să se țină cont de cuvântul de onoare al unei alcoolice narcomane, care a fumat, a tras pe nas și s-a injectat cu toate drogurile existente pe lume?! Cum de cutează Marilyn să sugereze că tot ce spune Heather nu ar fi un echivalent verbal al oricărui contract ferm, întocmit de o echipă de avocați foarte competenți?!

Dar pe Heather nu o poate opri nimeni, niciodată. Nu are nimic de împărțit nici cu mine și nici cu Julia, pentru că știe că noi nu avem bani. Și a renunțat s-o mai agaseze pe Dani, pentru că și-a dat seama că nu poate nicum s-o convingă să facă ceva împotriva voinței ei. Dar le abordează în permanență pe Adrienne și pe Marilyn cu tot felul de proiecte, acorduri de licență, colaborări, apariții la posturi de televiziune. Oportunității acestei lumi au înțeles de multă vreme că Heather reprezintă veriga cea mai slabă a grupului nostru.

— Știu bine că problema banilor reprezintă un stres pentru multe dintre voi, spune doamna doctor Carol. Mă poți ajuta să aprofundez subiectul, Marilyn? Sau tu, Lynnette?

M-a luat prin surprindere, așa că spun primul lucru care-mi trece prin cap:

— Hm. Adrienne a întârziat deja douăzeci și șase de minute.

— Și cum te simți tu din cauza asta? mă întreabă doamna doctor Carol.

— Neliniștită? Încerc eu un răspuns.

— De ce discutăm despre bani? intervine Julia. Marilyn crede că grupul nostru nu mai are niciun rost; și chiar îi dau dreptate, când văd cum pierdem jumătate din ședință certându-ne aiurea pe tema gustărilor. Ce se întâmplă cu noi? Când am ajuns atât de meschine?

— Nu vreau decât să aducă cineva cafea și fursecuri, oftează Heather. Atâta tot.

Doamna doctor Carol se pregătește să abordeze problema Marii Crize a Gustărilor din 2010, când o întrerupe Dani:

— Vreau să spun și eu ceva, după care puteți să vorbiți din nou despre mâncare.

— Sau nu, zice Julia.

— Este ultima ședință la care particip, continuă Dani. Gata, am terminat.

Se lasă o tăcere lungă, oribilă.

Alături de Adrienne și Marilyn, Dani este una dintre primele Supraviețuitoare. Pierderea ei ar schimba dinamica grupului, iar grupul nostru nu s-a schimbat niciodată. Am trecut împreună atât prin scandalul provocat de punerea sub acuzare a lui Clinton, cât și prin tragedia atentatelor din unsprezece septembrie. Ne-am susținut una pe cealaltă după masacrele de la Liceul Columbine și de la Institutul Politehnic din Virginia. După ce în Massachusetts au fost legalizate căsătoriile între persoane de același sex, am pus mână de la mână și i-am cumpărat lui Dani un pistol Beretta Nano, pe care l-am și gravat cu numele ei și al lui Michelle. Când s-a reluat serialul făcut după povestea lui Marilyn, care în consecință s-a ascuns de ochii lumii, tot a mai luat avionul în fiecare lună ca să vină în Los Angeles la ședințele de grup.

Însă, de vreo doi ani încoace, doamna doctor Carol încheie discuțiile cu câteva minute mai devreme, Marilyn a început să nu mai aibă prea multă răbdare, Julia își susține opiniile politice cu mai multă agresivitate, iar mie mi se pare că unele dintre noi am fi plecat de multă vreme din grup, dacă n-ar fi fost Heather. Însă a existat întotdeauna această înțelegere tacită între noi, care ne obliga să venim în continuare, oricât de greu ne-ar fi fost, pentru că grupul nostru este singurul lucru constant și sigur din viața lui Heather.

Surprinzător, însă, nu Heather pare să fie cel mai greu lovită.

— Am știut că-i un semn rău, când am văzut că Adrienne întârzie, spun eu și îmi acopăr ochii, pentru că am nevoie să mă izolez cumva, dar nu pot să mă duc singură la baie.

— Dumnezeule! exclamă Heather. Uite-o că plânge pe bune!

— Sunt surprinsă, atâta tot, spun eu, ștergându-mă la ochi cu mâneca de la bluză.

— Îmi pare rău, îmi șoptește Dani.

Ridic din umeri cu un aer nepăsător. În realitate, îmi vine să-i urlu în față: *Ai distrus tot! Absolut tot!* Telefonul lui Marilyn începe să-i zbârnâie la fundul poșetei. Pe vremuri respectam cu strictețe regula care ne cerea să ne închidem telefoanele, dar și la asta am renunțat în ultimii ani.

— N-am nimic, spun eu. Sunt bine. Haideți să schimbăm subiectul.

Telefonul lui Marilyn continuă să zbârnâie, iar mie îmi vine să zbir: *Răspunde odată! Răspunde! Dacă n-o faci, tot restul ședinței o să te gândești doar la cine ar fi putut să te sune! Dacă tot ți l-ai lăsat deschis, pune mâna și răspunde!*

— Mi se pare că ai dori să comunicii ceva grupului, da? îmi spune doamna doctor Carol.

— Ba nu, îi răspund eu. N-am nimic de comunicat. E vorba doar că... nu cred că Dani înțelege ce consecințe are decizia ei.

— Fac patru ore pe drum, spune Dani. Două când vin și două la întors.

Acum se aude un sunet ca de xilofon digital și mă uit urât la Julia, până când își închide telefonul. Oare sunt singura care mai respectă regula aia cu telefoanele închise?